Be cool honey-bunny de Adrian Buz

„Traditori ai lumii, împrăştiaţi-vă! Vechile cărţi greşesc. Lumea a fost creată într-o duminică”.

Nabokov – *Vorbeşte memorie*.

…ude, oglinzile negre ale asfaltului reflectă neonul şi halogenul vitrinelor şi braţele goale ale arborilor rari… ploaia s-a oprit şi noaptea alunecă mută pe străzi… şi noi la fel, gândindu-ne fiecare cum să-i înfrângem, cum să-i punem la pământ cu propriile lor arme… dar, bineînţeles, niciunul dintre noi nu are habar cum ar trebui să vină asta… sau măcar ce ar vrea să însemne, chiar dacă o simţim cu sălbăticie… o simţim atât de acut, încât orice dialog, chiar şi între noi, ăştia… prieteni fiind… ascunde o luptă mocnită, care nu poate ieşi la suprafaţă, dar nici nu poate fi ignorat totul, vizibil sau ascuns… în cuvinte sau în fapte… şi chiar nu mai are importanţă cu cine… important e să fie cineva acolo… oricine… să-ţi arunce orice fel de provocare meschină, iar eu, tu, noi să-l… să-i înfrângem cu propriile lor arme… şi poate că ar trebui să luăm un taxi dacă vrem să mai ajungem vreodată, însă ideea intimităţii unei cabine strâmte ne provoacă oroare tuturor… e limpede, nimeni nu face niciun semn către maşinile galbene care ne claxonează în noapte, încetinind… păşim pe oglinzile ude şi negre stârniţi de vântul interior… şi trecem în mare grabă pe sub fereastra întunecată a vechii bucătării a coanei… aici, la etaj, am făcut câteva ierni nenorocite… de cinci ani îmi îngheţă oasele în casa obosită, prăbuşindu-se pe chiriaşi… o situaţie provizorie care s-a transformat într-o – dar cum altfel? – veşnicie… şi Mia, vecina de alături, cel mai sinistru model în viaţă… *toate poveştile sunt* despre *bărbat şi despre femeie*… *nu despre un bărbat şi despre o femeie*… un sau una sau altfel, ce importanţă are?… doar o păpuşică ce ţinea să fie impersonală… ca o banchetă de tren… un obiect fără căldură şi fără străluciri… totuşi unul de carne şi sânge… cele mai ratate schiţe de nud pe care le-am făcut vreodată… inutilă din punctul ăsta de vedere… deşi nici din celălalt punct de vedere nu a fost cine ştie ce… încleştări surde şi mute… bărbat cu femeie… nu impersonal, ci disperat, atroce, un act debil în carne şi sânge… era prea mult şi oroarea acestui prea mult… măcar m-am ales cu ceva!… drumuri dese la farmacie… *toţi bărbaţii şi toate femeile asta vor… nu contează povestea lor… nu poţi să asculţi la infinit aceleaşi voci răguşite care îşi justifică umanitatea imperfectă adăpostită de obscuritatea camerei infidele… ce contează că femeia e nevastă-ta şi*

bărbatul e şeful ei, *o huidumă libidinoasă care duhneşte a ceapă şi îi put picioarele prin pantofi*… *se apleacă peste ea la birou şi îi îndeasă degetele boante în chiloţi*, *vorbindu-i despre reduceri de personal*… *şi foarte bine face*… *ea nici nu vrea altceva*, *poate doar să-i trateze gâlma cu ceva mai multă milă*, *să-i mai lase ceva păr pe-acolo*… *şi mai ales să vorbească mai puţin*… *nu crezi*?… dumnezeule mare!… păpuşica asta, deşi reuşea să te stârnească, era de cele mai multe ori îngrozitoare… şi ăsta se întoarce spre mine şi rânjeşte exact când ajungem în dreptul intrării, unde ziua o găseşti pe cucoană pe un scaun cu trei picioare, privind alb în şuvoiul străzii… ştiu ce ar vrea să spună şi nu cred că mai era nevoie să îmi confirme încă odată bănuiala că vocea pe care am auzit-o în noaptea aia la Mia era a lui… de unde şi discursul ei despre infidelitatea de dincolo de umanitatea noastră obscură… sau obscuritatea umană de dincolo de infidelitatea noastră… sau cam aşa cumva… oricât de impersonală, un rest de vină o răzbea… şi-au dat toată silinţa să mă facă să par un gelos isteric, încât, până la urmă, chiar au reuşit… au pretins amândoi că eu i-aş fi pârât nevesti-sii… tot ce au reuşit să scoată de la mine a fost un discurs absurd în care nu reuşeam decât să afirm bănuielile lor prin vehemenţa cu care negam totul… n-are nicio importanţă cine îl turnase la nevastă-sa, eu în niciun caz nu o făcusem… şi discuţia s-a încins, argumentele fiind atât de improprii, de evazive, încât încercam să ne impunem fiecare, urlând ca nişte bezmetici unii la alţii… iar concluzia mea a fost atunci că… şi cu asta m-am vindecat oarecum pentru o vreme… că nimic nu-i foarte sigur… voci după uşi, luna de pe cer, povestea pe care mama mi-a istorisit-o despre plecarea lor precipitată din oraşul de pe colinele din vest… sau povestea morţii cumplită, ticăloasă, bestială a tatii sub un cer înstelat de vară, undeva, dracu' ştie unde… şi, în timp ce depănăm fiecare ghemul interior pe care se leagă în noduri urâte momente personale, amintiri zămislind convingeri precare, ţeluri şovăielnice şi îngrozitor de multe nevoi, iată-ne ajunşi… ultimii muritori ai planetei… femei elegante coboară din maşini strălucitoare, bărbaţi cu pantofi de lac şi unghii lustruite, miniştrii şi artişti de lux şi alţii la fel de respectabili… coboară dintr-o maşină familia X… el, figură ilustră a oraşului… ea, plină de virtuţi, cea mai impresionantă fiind aceea de soţie de om influent… plus fiica… arată ca o pupăză de pe care tocmai s-a ridicat un elefant… merge unduindu-se, încât ai impresia că o să-şi rupă şira… deşi mintea refuză orice asociere, fie doar o perspectivă

imaginară, mareşalul Ştuţ îşi răcneşte din nădragi vocea inconfundabilă, spărgându-mi ferestrele, sporindu-mi confuzia… vreau să spun că acest mareşal Ştuţ mi-a zis într-o zi o chestie care m-a făcut să-l privesc de atunci cu un soi de respect precaut: *ascultă*, *mă*, *domnule*, mi-a zis el ironic… *n-ai priceput nimic*… *po*a' *să aibă şi un picior de lemn*, *po*a' *să fie şi altă specie*… *dacă n-are mustaţă*, *cocoaşă sau trei perechi de*… *ştii tu*… *eu sunt acolo jos*, *ţeapăn ca un soldat de plumb*… *şi ăsta-i darul pe care ţi-l fac*, *aşa că apreciază-l şi mai lasă-mă cu gogoşile tale sentimentale*!… nu, nu ştiu… trei perechi de ce?… e adevărat că asta se întâmpla la Fred, într-o noapte – uneori am impresia că e aceeaşi unică, lungă noapte – în care, copleşit de scârbe, găseam că singurul lucru omenesc, cumsecade pe care-l puteam face era să-mi induc năuceala spirtului… eram, adică, în decursul unei beţii cretine, fără fund… plecasem apoi pe străzi, vorbind cu cele văzute şi cu cele nevăzute, într-un moment de explozive reverii halucinante… dârdâiau oasele în mine ca un compresor şi mi-a ieşit atunci totul pe nas şi n-aş putea spune că a fost un moment prea vesel… la intrare, ăsta face, ca de obicei, un semn de hipnotizator şi ne scurgem toţi înăuntru… cum oare nu ne-am învăţat minte?… cum naiba mai reuşeşte încă să ne tragă după el în toate aceste situaţii ridicole?… dar niciunul dintre noi nu-şi mai face probleme… e poate una din calităţile lui remarcabile… în niciun caz nu are o legitimaţie de presă, aşa cum încerca să ne ameţească ceva mai devreme… pentru rubrica lui din P., o rubrică de analize absurde, bizare, bazate pe statistici şi chestionare publice… eu unul nu i-aş da nici măcar un pix, cu atât mai puţin o legitimaţie… poate o pereche de palme pentru tupeul cu care se vâră peste tot în virtutea acestei calităţi aproape paranormale… de fapt, perechea de palme chiar şi-a luat-o într-o zi de la… o, dar asta-i deja altă poveste… odată intraţi, ne bucurăm de mirosurile scumpe, de decolteuri, de aburii de alcool fin şi un anume tip de sminteală care colorează aerul în curcubeie violente… ne incită cumplit şi ne înmoaie ostilitatea de golani, de autentici, de cinici, de maţe fripte… de ăia… ultima dată, după o lovitură babană, ne-a invitat pe toţi la cârciumă să sărbătorim şi, când a venit chelnerul cu nota consistentă, a dispărut scuzându-se că trebuie să dea un telefon urgent… a doua zi, ne-a întrebat candid dacă ne-am descurcat cu banii, pentru că el a prins un subiect gras pe care sub nicio formă nu avea voie să-l scape… îşi lingea gingiile rânjind… bineînţeles că am plătit noi… am tot plătit vreo trei

zile… iar eu a trebuit să le aranjez deasupra intrării o firmă cum nici nu cred că au visat vreodată… *Porcul vesel*… cu litere purpurii pe un fond verde-prăzuliu – tot ce am putut să dau mai bun în asemenea condiţii… ultimul lucru pe care mi-l doream era să ajung la poliţie… partea bună a fost că, pentru treaba pe care am făcut-o acolo, nu doar că ne-au iertat datoria mizerabilă, dar am reuşit să prind câteva prânzuri în contul casei… acum suntem, dracu' ştie cum, înăuntru şi ne împrăştiem prin mulţimea care zumzăie aşteptând să se petreacă lucruri fantastice, dar care nu se mai pot, bineînţeles, petrece… ceva urât s-a întâmplat… ceva bezmetic, nelegiuit, ticălos… abstract… un lucru care de altfel nu poate fi împiedicat, firesc… tocmai de aceea el e şi o bucurie… aleluia!… să mai priceapă cineva ceva!… şi ei o simt – bucurie neagră, zănatecă, aproape dureroasă… şi nu-s doar privirile piezişe cu care se scormonesc unii pe alţii şi nici spaţiile reci ale trupurilor din care vibraţii dezmembrate zboară spre tavanul îndepărtat, ca o materie consistentă, sonoră, sfidând gravitaţia, nici măcar imaginea jalnică a lui Picu… îşi trage haina mai strâns pe el şi soarbe, cu privirea pierdută, o băutură complicată dintr-un pahar ieftin… ci mai degrabă un lucru pe care îl simţim toţi… acelaşi, unic… dar ne e imposibil să spunem care e acela… impresarii cărând în spinare artişti împopoţonaţi… romanţele sună metalic şi Picu strănută pe spatele gol al unei tinere secretare care îşi însoţeşte mumia la toate protocoalele… şi, dincolo, nişte afacerişti italieni… chestiile astea cu specific îi ung pe inimă… vioara vorbeşte ascuţit în limba veştedă a pământului, altul decât pământul pe care au înflorit mormintele seminţiei hrănită la ţâţa acră a lupoaicei… incredibil cum poate fi adevărată o asemenea monstruozitate!… diversitatea… ei prezintă toţi, pe ici, pe colo, semele aceluiaşi, unic ceva… părul negru lucind, lupele congelate ale ochelarilor, pantofii ţepeni, dunga de la pantaloni, lipsa buzelor, lama ascuţită a nasului… aplaudă şi privesc subţire în mulţime… tuşesc discret… şi, când îl văd a doua oară pe Picu, îmi dau seama că nu avem nicio şansă… alternativele sunt aceleaşi… specii diferite în ograda lui dumnezeu… şi fiecare specie cu dumnezeii ei şi aşa mai departe… şi se desface totul în particule plutind ca o pulbere care germinează fertil haos, muguri de carne în mlaştinile celei de a noua lună a planetei Z… în ţipătul vioarei creşte din pământ un falus ca o ciupercă toxică şi primele versuri în incantaţii şi menestreii… ulterior diplome de calificare, recalificare, pluricalificare… răscalificare… şi vioara ţipă în

spiritul unei anume tradiţii făcând pământul să rodească din ce în ce mai multă moarte şi iată-ne… aici… specialişti ai omenirii ale căror unice, ultime argumente esenţiale rămân *pentru că aşa îmi place mie*, *pentru că aşa vreau eu… dar totuşi aţi putea să ne spuneţi ce vă determină să faceţi aceste afirmaţii şi să consideraţi îndreptăţite aceste măsuri*?… tânăra jurnalistă insistă exprimând o nedumerire justificată… membrii Comisiei o privesc peste ochelari… *ce dracu' are femeiuşca asta*?… *a căpiat cumva*?… *pe onoarea mea că ăşti-s nebuni cu toţii*!… în sala de presă, blitzurile – avalanşă de lumini într-o clipită… a doua zi, pe prima pagină a jurnalelor, apar cele trei capete ale Comisiei, surprinse sprijinindu-se unele de altele, frunte în frunte, într-un moment de tandră şi unanimă înţelegere… un veteran al presei prezice, citind în ridurile din colţul ochiului al unuia dintre membrii Comisiei, lucruri teribile… un viitor sumbru… stă şi fumează în redacţia pustie… prin fereastra deschisă, ora târzie a oraşului pătrunde până la el sub formă de fum şi zgomot alb în care parcă ar recunoaşte un ţipăt stins de copil… ceva, un sentiment obscur îl îneacă… derulează banda şi porneşte încă o dată înregistrarea făcută de fata cea nouă şi cercetează cu lupa fotografia de pe birou… suflă fumul pe nas şi ticăie… *ţ-ţ-ţ*… din limbă, urmărind în minte construcţiile care se formează de la sine… le dărâmă, apoi o ia de la capăt… dramatice concluzii… se lasă pe spate şi vede, ca într-un vis, reversul… orice are un revers în oricare dintre lumi… orice acţiune, orice mişcare minusculă… pulberea pe care o aduce vântul prin fereastra deschisă… are, bineînţeles, un revers… undeva, poate chiar dincolo, se naşte un soare… şi vede masele de protestatari, vede tunurile cu apă… răsturnând profetic oglinda în care tremură ape incerte, priveşte în perspectivă… consecinţele ultimei decizii a Comisiei… impozite, globalizare, embargo… şi protestanţii au prins un poliţist din trupele de intervenţie… îl folosesc pe post de berbec pentru a forţa intrarea în sala de consiliu… şi acum vine partea amuzantă: odată cu grupul de răzvrătiţi, intră şi câţiva exhibiţionişti… iar transmisiunea în direct aduce, printr-un şir de sateliţi, în casele oamenilor, imagini stranii… pe fondul unei păruieli generale, dansul din buric al câtorva studente cam plinuţe şi cam perverse cocoţate pe mese, având scris pe piele slogane anarhiste… bătrânul jurnalist ticăie iar… *ţ-ţ-ţ*… din limbă, îşi stinge ţigara, se ridică şi, după ce închide fereastra, iese tuşind… ştiri bombă îi explodează sub pleoapă… îşi inspectează portofelul să vadă dacă i-a mai rămas mărunţiş de-o bere…

se simte mândru pentru previziunile lui la nivel macro care, electric, îi străbat abisul creierilor, închegându-i… când apasă butonul liftului, o ameţeală îl clatină plăcut… omul îşi simte importanţa… iese în stradă printre coji de cartofi şi rufe putrede întinse pe sfori şi nori de muşte învârtindu-se în cercuri strâmte, albastru-metalice… ziduri acoperite cu chipuri de vedete efemere ca hârtia ieftină pe care sunt tipărite… printre deşeuri multicolore… în curtea interioară, o femeie uriaşă – are peste 2 metri şi 200 de kilograme – face săpun, în virtutea unei tradiţii nu foarte vechi, din câini morţi şi fetuşi avortaţi… zgomot de vase trântite în chiuvetă şi un abur îmbâcsit de igrasie şi prăjeală… apusul fierbinte în nori prăfuiţi… el ştie că îl aşteaptă toţi cu nerăbdare la *Fred*… iar gândul plăcut că întârzie, că îi face să aştepte, îi dă o nouă ameţeală… a treia oară când dau cu ochii de Picu mă hotărăsc… *Picule*!… *mă*, *tâmpitule*, *hai să mergem de-aici că nu-i de noi*!… Picu mă priveşte de parcă i-aş fi înfipt un deget undeva… *hai că facem pe din două un taxi*!… *nu mai merg cu tine*, îmi răspunde el precipitat… *că tu faci totul să pară îngrozitor de urât*… îmi repetă iar prostia asta cu care s-a obişnuit să-mi închidă gura, cu mutra şi aerul unuia obişnuit să viseze cârnaţi… stă acolo şi adulmecă spatele gol al secretarei lărgindu-şi nările şi lungindu-şi gâtul… apoi mă trage de mânecă înspre el şi îmi şopteşte în ureche fără să-şi ia ochii de pe-o alună minusculă pe spatele alb ca un deal suplu, înzăpezit… *pe ce facem pariu că asta e virgină*… chiar aşa îmi spune… ca şi cum ar avea vreo importanţă, ca şi cum asta ar trebui să însemne ceva… mă, Picule, cred că te-ai tâmpit de tot!… şi-mi dau seama că Picu nu e lipsit de sens în afirmaţia lui care, contrar credinţei generale care spune că acest lucru ar trebui să fie un fel de boală, pare sinceră şi îi trădează emoţia… tânăra are un aer năuc şi se vede clar că îi displace situaţia în care se găseşte… şi asta chiar înseamnă ceva… o aură de naivitate dulce o învăluie… *eu n-aş băga mâna în foc*, *dar dacă zici tu*… îl las pe tâmpit cu aiurelile lui… înţepeniţi pe drumul devenirii sub talpa unui zeu cu grave tulburări afective… privim cu nostalgie umbrele oraşului… un infern cenuşiu, anost în care singura provocare… aceeaşi bucurie neagră… rămâne ţeserea vanităţilor şi a sensibilităţilor bolnăvicioase într-un simulacru de personalitate… ies cu obrajii incendiaţi în aerul umed şi rece… seninătatea orelor târzii… dar ea nu vine dintr-o împăcare a insectelor aranjate comod în sertarele de piatră ci mai degrabă din neatenţia zeului… şi-a pus pijamaua peste platoşa

însângerată… nepăsarea se instalează prin văgăunile oraşului în timp ce zeul stă întins… nu doarme, dar nu-i nici treaz… cu atât mai puţin mort, căci e veşnic… îşi freacă călcâiele care foşnesc aspre… ultima dată când s-a simţit atât de rău, a păţit o intoxicaţie cu nicotină… se uită lung, cu poftă, prin întuneric, la pachetul de ţigări… ploaia măruntă şi deasă face ca totul să lucească încremenit şi bolnav… şi poate că de aceea se simte rău, se gândeşte prea mult la treaba asta care nu se mai termină o dată… şi nepăsare pe străzi în pâlpâiri albastre, roşii, verzi, oranj… curcubeiele smintelii rămase de peste zi… deşi stridente, prea întunecate pentru a face lumină în hăurile oraşului… se cască în toate direcţiile… cineva mereu la pândă acolo… o luptă într-adevăr… şi omul din forţele de ordine e aruncat de protestatari în boscheţi… stă lungit şi se sprijină într-un cot şi îşi scoate cascheta turtită… îşi aprinde o ţigară, gândindu-se la şomaj, la bătrâna lui mamă, la nişte gagici pe care le cunoaşte trei străzi mai încolo… printre care una, Mia… un câine tocmai se pişă pe el… şi totul e o luptă… şi praful care naşte sori la celălalt capăt al galaxiei e diavolul, cred că asta intenţiona să spună coana… *trebuie să ai mereu casa curată*… dedica acestei lupte trei ore pe zi… *dacă vrei să vină îngerii la tine în casă*, *scoate-l afară pe necurat*, zicea ea frecând mobila cu o cârpă zdrenţuită… o fi casa curată coană, dar ce te faci cu oamenii!?… *păi da*, *necuratul*… *oamenii*?… m-a întrebat ea şi îşi scărpina burta sub ţâţele turtite şi, când înţelesul exprimat de mine a pătruns-o, m-a privit chiorâş… sunt convins că ea îl pârâse… îi spusese nevesti-sii că bărbatu-său umbla cu o chiriaşă de-a ei… una, Mia, o ciudată… o întâlnise în piaţă sau poate chiar îi sunase într-o dimineaţă la uşă, după ce el nu venise acasă toată noaptea… poate să-ţi placă omul… adică, la ceas de noapte, simţi însufleţirea… măreţia nobilă… stai pe tăcute şi deşiri din tine această absurdă nevoie a unui mâine cu orice preţ mai bun, a unei lumi neapărat mai bune – conform unei credinţe populare, întotdeauna trebuie să începi cu tine… şi în mod cert îţi place, te prinde, ţi se pare că are sens să crezi în Om… dar cum dracului se face că, de îndată ce omul ăsta capătă un nume, începe să nu-ţi mai placă de el?… şi nu că nu ţi-ar mai place, dar găseşti că-şi strică cu bună ştiinţă reputaţia… vezi omul că e făcut din căcat şi aspiraţiile lui îi acoperă strâmb interesele şi nevoile cele mai mici… nimeni nu face excepţie… şi atunci, la ceas de noapte, îţi trece prin minte că, de fapt, nu există nicio reputaţie… că nu există nici măreţie, nici căcat… şi îţi mai trece

prin cap că nici poveşti nu există… povestea Omului?… povestea mea, a ăluia, a nevesti-sii, a lui Mia, a uriaşului T sau a tatălui meu, ucis brutal de un asasin misterios… ce contează!… în douăzeci de mii de ani… nu există… fă socoteala să vezi câte poveşti intră în douăzeci de mii de ani şi ai să înţelegi ce vreau să zic… douăzeci de mii de mii de ani, vârsta unui cal bătrân… şi ce e omul în comparaţie cu un cal bătrân?… ieşi din camera asta pe uşă şi o ţii înainte fără să te opreşti… în cinci ani de zile intri în aceeaşi cameră, dar pe cealaltă uşă, burduşit cu poveşti… toată lumea îţi spune una… toţi au o poveste numai bună de spus la un pahar de vin, la ceas de seară, la un parastas, pe o plajă pustie sau în metrou… îţi fac capul cât un balon… sunt micile erori… acel *mi se pare că*… acele vine firave şi putrede care îţi acaparează încet-încet mintea, ca o iederă turbată şi care colorează, care îmbogăţesc realitatea… cică sarea şi piperul tocmai ăsta-i… cică dau gust… şi poveştile se întrepătrund… se leagă… odată ajuns la Pol, nu-ţi tragi sufletul, ci asculţi continuarea unei poveşti pe care un urât ţi-o povestea într-o intersecţie prăfuită, într-un soare teribil, aşteptând un autobuz care nu circulă decât de două ori pe săptămână… aceeaşi poveste a apărut într-o versiune ecranizată… efecte speciale şi un regizor care stoarce subiectul, care ştie să recunoască un subiect din care se poate scoate ceva de calitate… explozii şi fum şi scârnă ambalată în ţiplă roşie ca sângele… şi plasatoarea te îndrumă către un loc bun în sală după ce i-ai vârât un bacşiş în buzunarul căscat strategic… şi tu, într-una din aceste nopţi, îţi dai seama că nu există poveşti şi nici Poveşti… oameni sau Om… nici măcar timp nu există… nu există nimic… şi totuşi există ceva… dar ce anume, nimeni nu ştie… nici măcar dumnezeu nu ştie ce dracu' există, dacă într-adevăr există… şi aşa e cel mai bine… nici n-ar trebui să ne intereseze ce… la patru dimineaţa, nu-i nimeni pe străzi… îmi privesc mutra în asfaltul ud… deasupra capului, cerul prinde crusta roz a zorilor… o duminică, apoi alta… toate zilele sunt o duminică împuţită ce nu se mai termină, o duminică apăsată de plictis şi un sentiment stătut al morţii… şi ciorile cad în cap foşnind din plopi – seminţele plictisului macrocosmic… nimic de făcut… nimic la ce să te gândeşti, din moment ce am convenit o dată că, într-adevăr, nu există nimic… şi atunci, privindu-mi mutra în oglinda neagră a asfaltului, te întreb… ce rost are să-ţi mai înşir o poveste cu început şi sfârşit?… o poveste cum nu e alta, deşi e clar că ai mai auzit-o de atâtea ori, încât te izbeşte sindromul Mia doar gândindu-te că aş putea să încep să ţi-o

spun… nu e cu putinţă să afli ceva nou, nu e cu putinţă să spui o poveste nouă… zic unii că e foarte important să fii autentic chiar şi atunci când repeţi acelaşi lucru… că autenticitatea e cheia originalităţii… deconstructivişti, politeişti, versificatori, povestitori, mitomani, melomani… dincolo de mode şi curente, de forme, rămâne acel bătrân sâmbure epuizat, care încă palpită imprevizibil, învelit în pojghiţa uscată a cuvintelor… paradoxuri pocnesc ca nişte fructe răscoapte, exotice, savuroase… adică vezi pâinea că e fragedă, proaspătă şi muști din ea cu toată puterea, dar dinţii se sfarmă în pila pe care o ascunde… şi cu pila asta ar trebui să-ţi desfaci cătuşele… asta se întâmplă într-o peliculă alb-negru… acum stai năuc şi, cu senzaţia de acru-dulce, de moale-tare, de stele verzi, îţi treci limba pe cioatele dinţilor şi pe gingia inflamată şi chiar te doare, deşi nu-i plăcere mai mare ca acest exerciţiu de la care efectiv nu te poţi abţine… şi, deodată, imaginile se tulbură şi vezi totul ca printr-un celofan… clar-neclar… plăcere-durere… sub pelicula mâzgoasă se zbat util-inutil mormolocii… în sfârşit, pricepi-nupricepi… acum eşti aici, apoi acolo… te duci şi te întorci şi la sfârşit, gata, te duci de tot… şi dus eşti, nu te mai întorci… decât poate ca să sperii copiii pe întuneric… o poveste cu părul măciucă pe care nu o mai crede nimeni, niciun om matur, întreg la minte… pentru că, de fapt, nimănui nu-i mai pasă… şi, în lumina-nelumină a zorilor, două siluete se hârjonesc şi tropăie în bălţi stropindu-se, apoi se lipesc şi se dezlipesc iar într-un joc inocent… în momentul în care vocea lui răzbate până la mine, îmi dau seama că e Picu… o emoţie cumplită mă înmoaie văzându-i… şi fata, secretara, gângureşte ca un purceluş… e ceva inuman de naiv în acest dans ascuns în ceaţa zorilor unei sinistre duminici eterne… trec pe lângă mine fără să mă observe lăsând în urmă un miros acrişor de trupuri încinse la limita suportabilului… două animale tinere, două broaşte ţestoase toante, doi iepuri slăbănogi, două girafe împletindu-şi gâturile nesfârşite şi moi… la primul colţ Picu îi trânteşte un sărut scurt şi o împinge uşurel, de la spate, către conturul întunecos al unei clădiri ca un căpcăun… prin pâcla zorilor îi văd eşarfa roză care fuge frânt, un fluture beat… se opreşte o clipă, apoi dispare în clădirea uriaşă… aceeaşi realitate şi totuşi alta… aici şi totuşi în altă parte, poate într-un vis… pentru că emoţia care mă gâtuie are ceva atât de violent şi de cald, încât aproape că leşin… da, mă, Picule… e dreptul tău să ne dispreţuieşti în felul tău precipitat, naiv… pentru că noi toţi suntem

invidioşi pe inocenţa ta… şi mai ales pe inocenţa cu care îţi porţi inocenţa… pentru că ţie nu-ţi e ruşine să o arăţi… noi am îngropat-o de mult în mormanul de rahat complicat care a ajuns sufletul nostru… fii, Picule, inocent şi bucură-mi şi mie otrăvurile duhnitoare!… în zorile mâloase ale acestei duminici eterne… pune-mi aripi, Picule!… această realitate care, deşi pare de vis, e, uite, aici, sub nasul meu… pentru că tu infirmi toată neîncrederea mea în care, ca într-o conservă, mi-am pliat spurcăciunile şi tot restul pe care am ajuns să-l numesc cu teamă, cu oroare suflet… iar Picu încheie acest spectacol neaşteptat în maniera lui… *be cool honey-bunny*, şoptește el în urma fetei şi, iată, e ziuă… şi eu, aproape mort, respir gâfâind ca o cămilă, ţinându-mă de un copac…

…ultimele imagini în televizor, înainte să mă prăbuşesc în dulcea amorţire a somnului… ştirile în reluare: o femeie nemuritoare… două tentative eşuate de suicid în două zile consecutive… scoasă de sub roţile trenului, e dusă la spital cu răni uşoare… a doua zi se aruncă pe fereastra salonului, de la etajul patru… scapă şi de data asta întreagă… un doctor cu ochelari groşi, cu părul ciufulit ştiinţific o declară aptă pentru ospiciu… *e o poetă*, îşi permite o glumă pentru telespectatorii noştri… o deposedează de drepturi civile şi îi trece prin ceafă un ac, înfigând-o în insectarul lui cu ciudăţenii, între de miticul gladiator bicefal şi broasca melomană de Galapagos – ce penaj superb are!… în sfârşit, cui îi pasă!… probabil că între timp am adormit… pentru că visez că sunt nemuritor… şi astfel îl întâlnesc pe Picu…